

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1834/23
31.5.2023.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Таковић, председника већа, др Драгице Попеску и Светлане Павић, чланова већа у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Дујаковић, адвокат из Ваљева, ул. Карађорђева 117, против туженог Града Ваљева, кога заступа Јавно правобранилаштво Града Ваљева, ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву П бр. 851/20 од 17.01.2023.године, у седници већа одржаној дана 31.5.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ваљеву П бр. 851/20 од 17.01.2023.године, у делу става првог којим је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 242.769,59 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате у року од 8 дана од пријема преписа пресуде, под претњом извршења, као и у делу става другог изреке, којим је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете на име претрпљених физичких болова исплати износ од 20.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 25.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате у року од 8 дана од пријема преписа пресуде, под претњом извршења, као и у ставу четвртном изреке.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 242.769,59 динара са законском затезном каамтом почев од дана пресуђења па до коначне исплате у року од 8 дана од пријема преписа пресуде, под претњом извршења, док је преко досуђеног а до траженог износа од 485.538,00 динара са траженом законском затезном каамтом почев од 17.01.2023.године као дана пресуђења, тужбени захтев одбијен као неоснован.Ставом другим изреке, обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете на име претрпљених физичких болова исплати износ од 20.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 25.000,00 динара, са законском затезном каматом почев дана пресуђења па до коначне исплате у року од 8 дана од пријема преписа пресуде,

под претњом извршења, док је преко досуђеног а до траженог износа од 100.000,00 динара на име накнаде за претрпљене физичке болове, као и на име душевних болова због претрпљеног страха у износу од 100.000,00 динара са траженом законском затезном каматом почев од 17.01.2023.године као дана пресуђења, тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени затев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име трошкова вештачења по вештаку машинске струке исплати износ од 12.000,00 динара са законском затезном каматом на наведени износ почев од дана пресуђења па до дана исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 128.098,94 динара, све у року од 8 дана по пријему писменог преписа пресуде, под претњом извршења.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у усвајајућем делу става првог и другог, као и у ставу четвртим изреке, из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд у Београду је испитао првостепену пресуду у границама законских овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11 са свим изменама и допунама) и нашао да жалба туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити друге повреде поступка које би биле битне. Изрека пресуде је јасна и разумљива, не противречи себи ни разлозима датим у њој, у пресуди је наведено довољно разлога о свим битним чињеницама, па се њена правилност и законитост могу испитати, због чега се неосновано жалбом туженог указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из тачке 12 наведене законске одредбе.

Према утврђеном чињеничном стању, произилази да се дана 12.11.2019.године, догодила саобраћајна незгода када је тужилац, управљајући моторним возилом “Ивеко” у власништву ББ, покушао да прође испод подвожњака у ул. ..., и том приликом је дошло до удара предњим горњим делом возила у бетонски део надвожњака. До саобраћајне незгоде је дошло на тај начин што се возило којим је управљао тужилац кретало улицом ... из правца ... ка раскрници са ул. ..., када је крећући се делом коловоза који пролази испод подвожњака са пролазом мале висине, дошло до удара горњег чеоног дела возила о свод подвожњака, а након контакта возило се кретало уназад и ударило задњим десним делом у бетонски стуб. Место на ком се догодила саобраћајна незгода представља саобраћајницу, где је дозвољен саобраћај путничких моторних возила, јер не постоји хоризонтална саобраћајна сигнализација у виду неиспрекидане линије нити вертикална у виду знакова забране саобраћаја, нити постоје саобраћајни знакови који би се односили на подвожњак и који би регулисали саобраћај на спорном делу пута. Кат.парцела на којој се налази саобраћајница, припада Железници Србије, с тим да они нису изградили асфалтни коловоз нити имају обавезу техничког опремања и одржавања истог. Саобраћајна сигнализација на том делу пута не постоји јер не постоји њен план, који се не може радити без пројекта саобраћајнице који у овом случају такође не постоји. На предметном возилу наступила је тотална штета која износи

485.538,00 динара. Критичном приликом тужилац је задобио лаку телесну повреду, услед које је трпео болове средњег интезитета у трајању од 3 дана и болове лаког интезитета у трајању од 5 дана, док је трпео и страх јаког интезитета у трајању од 15 минута, страх средњег интезитета 3 дана и страх слабог интезитета 5 дана. Уговором о регулисању међусобних права и обавеза који је оверен код јавног бележника, закљученог дана 18.11.2019.године између тужиоца и ББ, власника предметног возила, договорено је да тужилац на име причињене штете ББ пренесе у власништво мотоцикл марке “Kawasaki” рег.бр...., тип ZXR 750, и аутомобил марке “Reno modus” 1.5.dci као и да му исплати износ од 1.300 евра, а да хаварисано возило “Iveko” припадне у власништво овде тужиоцу, те да целокупан износ у поступку накнаде штете на возилу, уколико буде остварена наплати тужилац, с обзиром да је он ББ исплатио износ целокупне штете.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби чл. 14 Статута града Ваљева, одредбом чл. 3 Одлуке о одржавању улица, путева и других јавних површина у Граду Ваљевоу, те чл. 2 став 1 тачка 2 Одлуке о општинским некатегорисаним путевима и улицама, као и одредби чл. 177, 192 став 1 и 2 и чл. 200 ЗОО, делимично усвојио тужбени захтев тужиоца и донео одлуку као у изреци побијане пресуде, налазећи да је тужени Град Ваљево одговоран за штету коју је тужилац претрпео у конкретној ситуацији, и применом члана 200 ЗОО одмерио висину накнаде која припада тужиоцу на име претрпљене нематеријалне штете, док је налазом вештака утврђен износ материјалне штете на возилу, а који износи су умањењи за 50 % колико према оцени првостепеног суда износи допринос тужиоца настанку штете.

По налажењу овог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право када је донео одлуку као у побијаној пресуди, а разлоге које даје првостепени суд, у свему прихвата и овај суд као потпуне и јасне.

Супротно наводима жалбе туженог, првостепени суд је правилно оценио као неоснован приговор недостатка активне легитимације на страни тужиоца. Наиме, правилно налази првостепени суд да је тужилац на основу уговора о међусобном регулисању права и обавеза закљученог са власником возила ББ, а на основу којег му је предато хаварисано возило, док је он власнику исплатио целокупан износ штете, постао власник предметног возила, у смислу одредби чл. 34 Закона о основама својинскоправних односа, а тиме и активно легитимисан да потражује накнаду материјалне штете, док је независно од овог уговора свакако легитимисан да потражује накнаду нематеријалне штете.

С тим у вези, неосновано се жалбеним наводима туженог истиче да тужилац није могао постати власник предметног возила на основу закљученог уговора са претходним власником ББ, с обзиром да не поседује саобраћајну дозволу за спорно возило, нити је исто возило у јавној књизи регистровано на тужиоца, у смислу одредби Закона о безбедности саобраћаја на путевима. Ово стога, што се право својине на возилу стиче на основу правног посла и предајом возила у државину купца, а све у смислу одредби чл. 34 Закона о основама својинскоправних односа, а околност што у јавном регистру није извршен пренос власништва на новог купца, односно на тужиоца, по оцени овог суда не указује да тужилац није постао власник возила, јер саобраћајна

дозвола не представља доказ о власништву на возилу већ доказ о исправности и подобности возила да буде учесник у саобраћају.

Даље, правилно је првостепени суд нашао да је тужени пасивно легитимисан у овој правној ствари, с обзиром да из налаза и мишљења судског вештака саобраћајне струке произилази да место на којем се догодила саобраћајна незгода представља јавну саобраћајницу, и да је на том месту дозвољен пролаз путничких моторних возила, а град Ваљево, се у складу са одредбом чл. 14 Статута града Ваљева преко својих органа у складу са Уставом и Законом стара о изградњи, реконструкцији, одржавању и коришћењу некатегорисаних општинских путева, као и улица и других јавних објеката од значаја за град, при чему је такође утврђено да у време када се догодила саобраћајна незгода нису постојали саобраћајни знаци који би се односили на подвожњак.

С обзиром на изнето, неосновано се жалбом туженог истиче да спорна деоница пута, на којој се догодила саобраћајна незгода није улица нити пут у надлежности туженог, јер не представља јавну саобраћајницуу већ део парцеле која је у власништву РС, с правом коришћења у корист Инфраструктуре Железнице Србије а.д., те да није намењена за друмски већ железнички саобраћај. Ово стога, што иако предметна локација представља део парцеле коју користи Железница Србије, они нису изградили асфалтни коловоз и немају обавезу техничког опремања и одржавања истог, како то правилно налази првостепени суд, већ је таква обавеза на туженом, с обзиром на утврђено да предметна деоница представља јавну саобраћајницу. Стога, одговорност туженог за претрпљену штету код тужиоца прозилази из одредби чл. 14 Статута Града Ваљева, као и одредби чл. 11 Одлуке о општинским некатегорисаним путевима и улицама, према којој управљач пута одговара за штету која настане корисницима јавног пута због неблагоприятног пропуштања обављања појединих радова, те како је ЈП Дирекција као управљач пута брисана из регистра, то даље значи да је град Београд као њен оснивач одговоран у овом случају.

Такође, имајући у виду да без обзира на непостојање потребне саобраћајне сигнализације, тужилац морао бити свестан габаритних димензија возила којим је управљао, а имајући у виду и брзину којом је возио, а која је износила 30 км/х, и која је као таква била непримерена саобраћајној ситуацији у којој се налазио, правилно је првостепени суд оценио да с обзиром на околности под којима је дошло до саобраћајне незгоде, постоји допринос тужиоца настанку штете у висини од 50%, због чега су без утицаја жалбени наводи којима тужени указује да првостепени суд није правилно оценио допринос тужиоца, настанку штете, те да је штета настала искључивом радњом оштећеног, односно тужиоца који се упустио у противправно кретање испод подвожњака, а притом ни брзину кретања није прилагодио условима пута. Ово стога, што је супротно наводима жалбе, кретање спорном деоницом пута било дозвољено за саобраћај путничких моторних возила, јер не постоји хоризонтална саобраћајна сигнализација у виду неиспрекидане линије нити вертикална у виду знакова забране саобраћаја, а одсуство саобраћајне сигнализације која би се односила на подвожњак указује на пропуст туженог који је у узрочно последичној вези са настанком незгоде.

Даље, по оцени Апелационог суда, износи који су ожалбеном пресудом досуђени тужиоцу за претрпљене физичке болове и за претрпљени страх, представљају правичну новчану накнаду ових видова нематеријалне штете, која је

адекватна трпљењу којим је тужилац био изложен. Приликом одлучивања о захтеву за накнаду нематеријалне штете, као и о висини њене накнаде првостепени суд је водио рачуна о значају повређеног добра и циљу коме та накнада служи, те да се њоме не погодује тежњама које су неспојиве са њеном природом и друштвеном сврхом. Наиме, накнада нематеријалне штете састоји се у исплати суме новца као сатисфакцији за претрпљене физичке болове, као и за претрпљени страх, ради успостављања психичке и емотивне равнотеже, која је постојала пре штетног догађаја. Оценом свих околности конкретног случаја, који су од утицаја на одмеравање висине правичне новчане накнаде за претрпљене физичке болове и претрпљени страх, ценећи притом интензитет и дужину трајања физичких болова и претрпљеног страха, правилно је првостепени суд одмерио износе правичне новчане накнаде за поједине видове нематеријалне штете, умањујући их за допринос тужиоца настанку саобраћајне незгоде.

Такође је, правилно, првостепени суд обавезао туженог да тужиоцу исплати законску затезну камату на досуђене износе накнаде нематеријалне штете, као и материјалне штете почев од дана пресуђења, па до дана исплате, на основу члана 277 Закона о облигационим односима.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом чланова 150,153, 154 и 163 ЗПП и важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката у Републици Србији, којом су тужиоцу признати сви нужни и неопходни трошкови које је имао поводом вођења парнице, према успеху у спору, због чега су неосновани жалбени наводи туженог којима се побија одлука у том делу.

Како се ни осталим наводима жалбе туженог не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, одлучено је изреци ове пресуде, у смислу одредбе члана 390 ЗПП.

**Председник већа-судија
Зорица Ђаковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић